

potloven. Dette er hensigtsmæssigt, da der formentlig ikke sjældent vil være tilfælde, hvor der er behov for at anvende begge regelsæt.

Kommunalbestyrelsen fører det generelle tilsyn med, at loven og regler udstedt i medfør heraf overholdes. I forhold til kortlægningen består opgaven i at føre tilsyn med, at der ikke på kortlagte arealer sker byggeri eller ændres anvendelse, uden der foreligger fornøden tilladelse fra amtet.

Tilsynet med projekter, der er givet tilladelse til i medfør af § 8 føres af amtet. Det vil sige, at amterne i lighed med tilsynet med frivillige oprydninger og frigelser efter affaldsdepotloven fører tilsyn med, om vilkårene for amtets tilladelse til projektets gennemførelse overholdes.

Når der er konstateret en forurening af grundvandet, og kilden ikke umiddelbart kendes, har det i praksis været uklart, hvem der var forpligtet til at tage initiativ til at opspore kilden. Amtsrådene har efter affaldsdepotloven en vis forpligtelse hertil, og opgaven ligger endvidere naturligt indenfor amtsrådenes pligter som grundvandsmyndighed.

Kommunerne er på den anden side forpligtet til generelt at føre tilsyn med overtrædelser af miljøbeskyttelsesloven i forbindelse med jordforurening, når der er tale om forurening fra andet end a-mærkede listevirksomheder og råstofgrave, som amterne har tilsyn med.

Pligten til at tage initiativ til opsporing af forureningskilder, når der er konstateret en forurening af grundvandet, fastslås nu med bestemmelsen i § 66, stk. 2, til at påhvile amtsrådet. Det ligger i naturlig forlængelse af amtsrådenes opgaver i forbindelse med kortlægningen og den offentlige indsats. Arbejdet med at opspore forureningskilder sker i samarbejde med kommunalbestyrelserne. Har amtsrådet mistanke om, at forureningen stammer fra en virksomhed, som kommunalbestyrelsen fører eller førte tilsyn med, må amtsrådet anmode kommunalbestyrelsen om at undersøge forholdene, jf. også bestemmelsen i § 61.

Til § 67

Bestemmelsen viderefører bestemmelserne i miljøbeskyttelseslovens § 68 og § 69 om, at tilsynsmyndigheden skal bringe ulovlige forhold til ophør. Bestemmelsen giver dog ikke, som miljøbeskyttelseslovens § 69, hjemmel til at meddele påbud om at genoprette tilstanden efter forurening. Disse regler fremgår af kapitel 5 om påbud.

Bestemmelsen finder anvendelse ved håndhævelse af reglerne i denne lov, dvs. ved manglende efterkommelse af påbud eller fastsatte vilkår.

Til § 68

Bestemmelsen viderefører myndighedernes beføjelser fra miljøbeskyttelsesloven til at udføre selvhjælpshandlinger for forurenere eller påbudsadressatens regning til håndhævelse af påbudte foranstaltninger, herunder foranstaltninger, der er pålagt ved generelle handlepligter, f.eks. om at lægge bund i sandkasser. Bestemmelsen indebærer ligesom den tilsvarende i miljøbeskyttelsesloven ingen pligt for myndighederne til at håndhæve ulovlige handlinger med en selvhjælpshandling, men alene en ret hertil.

Derimod indeholder stk. 2 ligesom miljøbeskyttelseslovens § 70, stk. 1, en pligt for myndighederne til at afværge akut forurening, hvor dette skønnes påkrævet. Efter stk. 2 følger tilsynsmyndighedernes pligt til at betale for afværge af akut forurening i de tilfælde, hvor det ikke er muligt at gøre regres overfor forurenere, jf. § 73, stk. 1.

I overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper kan tilsynsmyndighedernes beslutning om at gennemføre sådanne selvhjælpshandlinger ikke påklages.

Efter miljøbeskyttelseslovens § 84 a er der mulighed for, at miljømyndighederne i visse tilfælde kan rydde op på fremmed grund efter en virksomheds forurening af naboejendomme. Denne bestemmelse foreslås ophævet i nærværende lovforslags § 90, nr. 4, idet det efter lovforslaget vil være muligt med en offentlig finansieret indsats, uanset hvornår en forurening sker. Der kan imidlertid stadigvæk forekomme situationer, hvor der ikke foreløbig kan forventes en oprydning, og hvor en kommune ønsker at bidrage til undersøgelser og oprydninger. Med bestemmelsen i stk. 4 gives der mulighed herfor.

Til § 69

Bestemmelserne i stk. 1, 3 og 4 viderefører tilsvarende bestemmelser i miljøbeskyttelsesloven.

Som nævnt bygger lovforslaget på myndighedsstrukturen i miljøbeskyttelsesloven. Afgrænsningen mellem det kommunale og det amtskommunale tilsyn kan for skete jordforureninger i nogle tilfælde volde vanskeligheder i praksis. Situationen kan være den, at det ikke ud fra den foreliggende viden er muligt at henføre en jordforurening til en bestemt virksomhed eller anlæg (påbudsadressat). Derfor foreslås i stk. 2 en bestemmelse, hvorefter der kan gives regler for kompetencefordelingen mellem miljømyndighederne (amt og kommune), herunder hvem der har pligt til at foretage og ansvaret for den videre afklaring af en sag med henblik på fremskaffelse af det nødvendige ma-